

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

24. listopadu 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 6 odst. 2 – Pojem ‚vykonávající justiční orgán‘ – Článek 27 odst. 2 – Zásada speciality – Článek 27 odst. 3 písm. g) a odstavec 4 – Odchylka – Stíhání za ‚jiný trestný čin‘, než kvůli kterému byla dotyčná osoba předána – Souhlas vykonávajícího justičního orgánu – Souhlas státního zastupitelství vykonávajícího členského státu“

Ve věci C-510/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím hof van beroep te Brussel (odvolací soud v Bruselu, Belgie) ze dne 26. června 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 4. července 2019, v trestním řízení proti

AZ,

za přítomnosti:

Openbaar Ministerie,

YU,

ZV,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan a N. Piçarra, předsedové senátů, E. Juhász, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe (zpravodajka), C. Lycourgos a P. G. Xuereb, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za AZ F. Thiebaudem a M. Souidim, advocaten,
- za Openbaar Ministerie J. Van Gaeverem,
- za německou vládu J. Möllerem, M. Hellmannem, E. Lankenauem a A. Berg, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za španělskou vládu L. Aguilera Ruizem, jako zmocněncem,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem, G. Koósem a M. M. Tátraí, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi S. Grünheid a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 25. června 2020,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 2 a článků 14, 19 a 27 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení, které bylo v Belgii zahájeno proti belgickému státnímu příslušníkovi AZ obviněnému z trestných činů padělání dokumentů, použití padělaných dokumentů a podvodu, kterého předaly nizozemské orgány na základě výkonu evropských zatýkacích rozkazů.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 5, 7 a 8 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 zní takto:

„(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

[...]

- (7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 Smlouvy o Evropské unii a článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 Smlouvy o ES toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.

(8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.“

4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

5 V článcích 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí jsou vyjmenovány důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu. Článek 5 tohoto rámcového rozhodnutí upravuje záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát.

6 Článek 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, stanoví:

„1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.

2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.

3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.“

7 Článek 14 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Výslech vyžádané osoby“, stanoví:

„Nesouhlasí-li zatčená osoba se svým předáním podle článku 13, má právo být vyslechnuta vykonávajícím justičním orgánem v souladu s právem vykonávajícího členského státu.“

8 Článek 15 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Rozhodnutí o předání“, v odstavci 1 stanoví:

„Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.“

9 Článek 19 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Výslech osoby do přijetí rozhodnutí“, stanoví:

„1. Vyžádanou osobu vyslechně justiční orgán, kterému je nápomocna jiná osoba jmenovaná v souladu s právem členského státu dožadujícího soudu.

2. Vyžádaná osoba bude vyslechnuta v souladu s právem vykonávajícího členského státu a podmínkami stanovenými vzájemnou dohodou mezi vystavujícím a vykonávajícím justičním orgánem.

3. Příslušný vykonávající justiční orgán může [ve] svém členském státě určit jiný justiční orgán, aby se účastnil výslechu vyžádané osoby, a to za účelem zajištění řádného použití tohoto článku a stanovených podmínek.“

10 Článek 27 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Případné stíhání za jiné trestné činy“, zní:

„1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním, neuvede-li v konkrétním případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.

2. Kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

3. Odstavec 2 se nepoužije v těchto případech:

[...]

g) dá-li vykonávající justiční orgán, který osobu předal, svůj souhlas v souladu s odstavcem 4.

4. Žádost o souhlas se předá vykonávajícímu justičnímu orgánu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2. Souhlas se udělí, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím. Souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4. Rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti.

[...]“

Vnitrostátní právo

Belgické právo

11 Článek 37 wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (zákon o evropském zatýkacím rozkazu) ze dne 19. prosince 2003 (*Belgisch Staatsblad*, 22. prosince 2003, s. 60075) stanoví:

„1. Osobu, která byla předána na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného belgickým justičním orgánem, nelze stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

2. Odstavec 1 se nepoužije v těchto případech:

[...]

Pokud má vyšetřující soudce, královský státní zástupce nebo soud – kromě případů uvedených v prvním pododstavci – podle okolností v úmyslu předanou osobu stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním, musí být u vykonávajícího justičního orgánu podána žádost o souhlas společně s údaji uvedenými v čl. 2 odst. 4 a případně s překladem.“

Nizozemské právo

– Overleveringswet

- 12 V článku 14 wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (zákon, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy) ze dne 29. dubna 2004 (Stb. 2004, č. 195), ve znění použitelném ve věci v původním řízení (dále jen „Overleveringswet“), je uvedeno následující:

„1. Předání je možné pouze pod podmínkou, že vyžádaná osoba nebude stíhána, odsouzena nebo jinak zbavena svobody za jiné trestné činy, než kvůli kterým byla předána a kterých se dopustila před svým předáním, s výjimkou případu:

[...]

- f) kdy bylo požádáno o předchozí souhlas officier van justitie (státní zástupce) a tento souhlas byl udělen.

[...]

3. Officier van justitie (státní zástupce) na žádost vystavujícího justičního orgánu a na základě evropského zatýkacího rozkazu předloženého spolu s jeho překladem udělí souhlas zmíněný v odstavci 1 písm. f) [...] pro trestné činy, ve vztahu k nimž bylo předání povoleno na základě tohoto zákona [...]

– Zákon o organizaci soudnictví

- 13 Podle článku 127 wet op de rechterlijke organisatie (zákon o organizaci soudnictví) může ministr spravedlnosti a bezpečnosti vydávat obecné a zvláštní pokyny k výkonu funkcí a pravomocí státního zastupitelství.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 14 Usnesením ze dne 26. září 2017 vydal vyšetřující soudce při rechtbank van eerste aanleg te Leuven (soud prvního stupně v Lovani, Belgie) na návrh královského státního zástupce při tomto soudu evropský zatýkací rozkaz vůči belgickému státnímu příslušníkovi AZ, jehož cílem bylo předání této osoby za účelem trestního stíhání pro trestné činy padělání dokumentů, použití padělaných dokumentů a podvodu, které byly spáchány v Belgii v době od 5. do 13. května 2017 (dále jen „prvotní evropský zatýkací rozkaz“).
- 15 AZ byl v souvislosti s těmito trestnými činy zatčen v Nizozemsku. Dne 13. prosince 2017 byl na základě výkonu prvotního evropského zatýkacího rozkazu podle rozhodnutí rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) předán belgickým orgánům.
- 16 Dne 26. ledna 2018 vydal vyšetřující soudce při rechtbank van eerste aanleg te Leuven (soud prvního stupně v Lovani) vůči AZ doplňující evropský zatýkací rozkaz (dále jen „doplňující evropský zatýkací rozkaz“), jehož cílem bylo předání AZ kvůli trestným činům padělání dokumentů, použití padělaných dokumentů a podvodu, jichž se netýkal prvotní evropský zatýkací rozkaz a které byly předmětem návrhů královského státního zástupce při tomto soudu z 26. října a 24. listopadu 2017 a z 19. a 25. ledna 2018.

- 17 Dopisem ze dne 13. února 2018 zaslaným vyšetřujícímu soudci při rechtbank van eerste aanleg te Leuven (soud prvního stupně v Lovani) udělil officier van justitie (státní zástupce) působící u arrondissementsparket Amsterdam (státní zastupitelství v Amsterdamu, Nizozemsko) v souladu s článkem 14 Overleveringswet souhlas se stíháním pro trestné činy uvedené v doplňujícím evropském zatýkacím rozkazu.
- 18 Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že AZ byl stíhán pro trestné činy uvedené v prvotním i doplňujícím evropském zatýkacím rozkazu. Correctionele rechtbank te Leuven (trestní soud v Lovani, Belgie) odsoudil AZ za tyto trestné činy mimo jiné i k hlavnímu trestu odnětí svobody v délce 3 let.
- 19 AZ podal proti rozsudku uvedeného soudu odvolání u hof van beroep te Brussel (odvolací soud v Bruselu, Belgie). Před zmíněným soudem vznesl otázku, zda je článek 14 Overleveringswet v souladu s čl. 6 odst. 2, článkem 14, čl. 19 odst. 2 a článkem 27 rámcového rozhodnutí 2002/584. Uvedený soud má v těchto souvislostech pochybnosti především o tom, zda je státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu v projednávaném případě „vykonávajícím justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který může udělit souhlas uvedený v čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavci 4 zmíněného rámcového rozhodnutí.
- 20 Za těchto podmínek se hof van beroep te Brussel (odvolací soud v Bruselu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) a) Je výraz ‚justiční orgán‘ uvedený v čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 autonomním pojmem unijního práva?
b) Je-li třeba odpovědět na [první otázku písm. a)] kladně, na základě jakých kritérií lze určit, zda je orgán vykonávajícího členského státu takovým justičním orgánem, a zda je tudíž jím vykonaný evropský zatýkací rozkaz takovým soudním rozhodnutím?
c) Je-li třeba odpovědět na [první otázku písm. a)] kladně, spadá pod pojem ‚justiční orgán‘ uvedený v čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 nizozemské státní zastupitelství a konkrétně státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu, a evropský zatýkací rozkaz vykonaný tímto orgánem je tudíž soudním rozhodnutím?
d) Je-li třeba odpovědět na [první otázku písm. c)] kladně, je přípustné, aby bylo prvotní předání přezkoumáno justičním orgánem, konkrétně [internationale rechtshulpkamer (senát pro mezinárodní justiční spolupráci) v rámci rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu)], na základě článku 15 rámcového rozhodnutí 2002/584, podle něhož je jednotlivci zaručeno mimo jiné i právo být vyslechnut a právo na přístup ke spravedlnosti, zatímco doplňujícím předáním podle článku 27 rámcového rozhodnutí 2002/584 se zabývá jiný orgán, a sice státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu, s tím, že jednotlivci není zaručeno ani právo být vyslechnut, ani právo na přístup ke spravedlnosti, takže rámcové rozhodnutí 2002/584 je bez jakéhokoliv rozumného odůvodnění zjevně nekonzistentní?
e) Je-li třeba odpovědět na [první otázku písm. c) a d)] kladně, musí být články 14, 19 a 27 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládány v tom smyslu, že státní zastupitelství, které vystupuje jako vykonávající justiční orgán, musí před tím, než udělí souhlas s trestním stíháním určité osoby, jejím odsouzením nebo držením ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za trestný čin, který byl spáchán před předáním na základě evropského zatýkacího rozkazu a na který se nevztahovala žádost o toto předání, zajistit dodržení práva jednotlivce být vyslechnut a jeho práva na přístup ke spravedlnosti?
- 2) Je státní zástupce státního zastupitelství v Amsterdamu, který postupuje podle článku 14 [Overleveringswet], vykonávajícím justičním orgánem ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, který předal vyžádanou osobu a může udělit souhlas ve smyslu čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 tohoto rámcového rozhodnutí?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 21 Německá vláda zpochybňuje přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, a to v podstatě z toho důvodu, že položené otázky nemají žádný vztah k realitě sporu v původním řízení a předkládající soud v každém případě neuvedl, proč jsou odpovědi na tyto otázky relevantní pro řešení tohoto sporu.
- 22 Předběžné otázky se podle této vlády týkají postupu předání a souhlasu v Nizozemsku, v jehož rámci nizozemské orgány přijaly konečné rozhodnutí. Vyžádaná osoba již byla na základě výkonu tohoto rozhodnutí předána belgickým orgánům. Justiční orgány vystavujícího členského státu v této souvislosti nemají podle německé vlády možnost uvedeného rozhodnutí přijaté ve vykonávajícím členském státě přezkoumat a toto rozhodnutí lze napadnout pouze před soudy posledně uvedeného členského státu.
- 23 Německá vláda kromě toho uvádí, že pokud by bylo umožněno, aby soud vystavujícího členského státu přezkoumával platnost souhlasu uděleného orgánem vykonávajícího členského státu, byla by porušována zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy.
- 24 Německá vláda konečně uvádí, že přezkum řízení o výkonu, které již bylo ve vystavujícím členském státě ukončeno, by odporoval také cíli rámcového rozhodnutí 2002/584 spočívajícímu v nahrazení klasického systému spolupráce mezi svrchovanými státy, který implikuje zásah a posouzení ze strany politické moci, zjednodušeným a účinným systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání. Ani v rámci klasických postupů vydávání není vnitrostátní postup vedoucí k rozhodnutí o vydání obviněného předmětem soudního přezkumu v dožadujícím státě.
- 25 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené článkem 267 SFEU věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby s ohledem na konkrétní okolnosti věci posoudil jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání rozsudku, tak relevanci otázek, které Soudnímu dvoru klade. Týkají-li se tedy položené otázky výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 4. prosince 2018, Minister for Justice and Equality a Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, bod 26, jakož i citovaná judikatura).
- 26 Z toho vyplývá, že k otázkám týkajícím se unijního práva se váže domněnka relevance. Odmítnutí rozhodnout o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem ze strany Soudního dvora je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 4. prosince 2018, Minister for Justice and Equality a Commissioner of An Garda Síochána, C-378/17, EU:C:2018:979, bod 27, jakož i citovaná judikatura).
- 27 Jak zejména vyplývá ze samotného znění článku 267 SFEU, požadované rozhodnutí o předběžné otázce musí být „nezbytné“ k tomu, aby předkládající soud mohl „vynést rozsudek“ ve věci, která mu byla předložena. Řízení o předběžné otázce tedy zejména předpokládá, že před vnitrostátními soudy skutečně probíhá spor, v jehož rámci mají vnitrostátní soudy vydat rozhodnutí, které bude moci zohlednit rozsudek vydaný v rámci řízení o předběžné otázce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. března 2020, Miasto Łowicz a Prokurator Generalny, C-558/18 a C-563/18, EU:C:2020:234, body 45 a 46, jakož i citovaná judikatura).
- 28 V projednávaném případě je třeba připomenout, že účelem rámcového rozhodnutí 2002/584, jak vyplývá zejména z jeho čl. 1 odst. 1 a 2, jakož i z bodů 5 a 7 jeho odůvodnění, je nahradit mnohostranný systém vydávání mezi členskými státy systémem předávání odsouzených nebo

podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, který je založen na zásadě vzájemného uznávání (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. července 2008, *Kozłowski*, C-66/08, EU:C:2008:437, bod 31, a ze dne 23. ledna 2018, *Piotrowski*, C-367/16, EU:C:2018:27, bod 46).

- 29 Efektivita a řádné fungování tohoto zjednodušeného systému předávání odsouzených osob nebo osob podezřelých z porušení trestního zákona spočívají na dodržení určitých požadavků stanovených tímto rámcovým rozhodnutím [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. prosince 2019, *Nejvyšší státní zastupitelství Lucemburského velkovévodství a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a v Tours)*, C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 46]. Mezi tyto požadavky patří i požadavek týkající se soudní povahy vystavujících a vykonávajících orgánů, které mají spolupracovat v rámci postupu předávání opírajícího se o uvedené rámcové rozhodnutí.
- 30 Otázky předkládajícího soudu se přitom týkají právě výkladu pojmu „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 2, jakož i čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 31 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v čl. 27 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí je zakotvena zásada speciality, podle níž platí, že osobu, která byla předána, nelze stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním. Podle čl. 27 odst. 3 písm. g) uvedeného rámcového rozhodnutí se však zmíněná zásada neuplatní, pokud vykonávající justiční orgán udělil svůj souhlas v souladu s odstavcem 4 tohoto článku.
- 32 Ze znění čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 téhož rámcového rozhodnutí vyplývá, že tento souhlas, který podmiňuje možnost stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody osobu předanou vystavujícímu členskému státu na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu kvůli trestným činům, které nejsou uvedeny ve zmíněném zatýkacím rozkazu, musí udělit orgán vykonávajícího členského státu, který má postavení „vykonávajícího justičního orgánu“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 33 Předkládající soud v žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce uvádí, že spor v původním řízení spadá do rámce trestního řízení vedeného v Belgii proti AZ poté, co rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu) předal AZ na základě výkonu prvotního evropského zatýkacího rozkazu. AZ byl v Belgii za trestné činy padělání dokumentů, použití padělaných dokumentů a podvodu, jichž se týká tento evropský zatýkací rozkaz doplněný doplňujícím evropským zatýkacím rozkazem, stíhán a odsouzen k trestu odnětí svobody. Předkládající soud dodává, že souhlas ke stíhání trestných činů, jichž se týká doplňující evropský zatýkací rozkaz, uvedený v čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavci 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 udělil státní zástupce státního zastupitelství v Amsterodamu v souladu s článkem 14 *Overleveringswet*.
- 34 AZ přitom v řízení před předkládajícím soudem vznesl otázku, zda státní zástupce státního zastupitelství v Amsterodamu spadá pod pojem „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, a zda tudíž tento státní zástupce v projednávaném případě mohl udělit souhlas uvedený v čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavci 4 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 35 Za těchto podmínek je třeba konstatovat, že vše nasvědčuje tomu, že výklad pojmu „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584 uvedených v předchozím bodě, který požaduje předkládající soud, je nezbytný k tomu, aby předkládající soud mohl určit, zda souhlas ve smyslu čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 tohoto rámcového rozhodnutí související s trestnými činy uvedenými v doplňujícím evropském zatýkacím rozkazu pro účely trestního stíhání, a tudíž za účelem odsouzení AZ, které bylo důsledkem tohoto stíhání v Belgii, udělil takový orgán.
- 36 Otázka, zda byl uvedený souhlas v projednávaném případě udělen v souladu s ustanoveními téhož rámcového rozhodnutí a zda je předkládající soud na základě zásad vzájemné důvěry a vzájemného uznávání povinen uznat jeho účinky ve svém právním řádu, spadá do rámce merita posuzované věci, a nemůže tedy zpochybnit přípustnost této žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce.

37 Z toho vyplývá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K předběžným otázkám

K první otázce písm. a) a b)

- 38 Podstatou první otázky písm. a) a b) předkládajícího soudu je, zda pojem „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 představuje autonomní pojem unijního práva, a pokud ano, jaká kritéria musí být použita pro určení obsahu tohoto pojmu.
- 39 Podle čl. 6 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 určí členské státy justiční orgány, které jsou podle jejich vnitrostátního práva příslušné k vydání nebo výkonu evropského zatýkacího rozkazu. V těchto ustanoveních je v podstatě uvedeno, že „justiční orgán“ musí přijmout nejen rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu, ale i rozhodnutí o výkonu takového rozkazu.
- 40 Co se týče „vystavujícího justičního orgánu“ uvedeného v čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, Soudní dvůr rozhodl, že ačkoli v souladu se zásadou procesní autonomie mohou členské státy určit podle svého vnitrostátního práva „justiční orgán“, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu, nemůže být smysl a dosah tohoto pojmu ponechán na posouzení jednotlivých členských států, jelikož uvedený pojem vyžaduje v celé Unii autonomní a jednotný výklad, který je třeba nalézt s přihlédnutím ke znění čl. 6 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí, kontextu, jehož je součástí, a cíli sledovanému tímto rámcovým rozhodnutím [rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, body 48 a 49, jakož i ze dne 12. prosince 2019, Nejvyšší státní zastupitelství Lucemburského velkovévodství a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a v Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 51].
- 41 Z těchto důvodů je autonomním pojmem unijního práva i pojem „vykonávající justiční orgán“ uvedený v čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 42 Pokud jde o kritéria, která musí být použita pro určení obsahu tohoto pojmu, je třeba zaprvé uvést, že Soudní dvůr již rozhodl, že se výraz „justiční orgán“ nacházející se v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 neomezuje na označení pouze soudců či soudů členského státu, ale umožňuje širě zahrnout orgány povolané k účasti na výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu, na rozdíl zejména od ministerstev nebo policejních orgánů, které spadají pod moc výkonnou [rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 50, jakož i ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy), C-509/18, EU:C:2019:457, bod 29 a citovaná judikatura].
- 43 Státní zastupitelství se účastní výkonu trestního soudnictví v dotyčném členském státě [v tomto smyslu viz zejména rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 63, jakož i ze dne 12. prosince 2019, Nejvyšší státní zastupitelství Lucemburského velkovévodství a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a v Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 53].
- 44 Soudní dvůr zadruhé uvedl, že „vystavující justiční orgán“ uvedený v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být způsobilý vykonávat tuto funkci objektivně s přihlédnutím ke všem důkazům v neprospěch i prospěch, aniž je vystaven riziku, že jeho rozhodovací pravomoc bude předmětem externích příkazů nebo pokynů, zejména ze strany výkonné moci, takže neexistuje žádná pochybnost o tom, že k přijetí rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu je příslušný tento orgán, a nikoli v konečném důsledku uvedená výkonná moc. Vystavující justiční orgán proto musí mít možnost ujistit vykonávající justiční orgán, že s ohledem na záruky plynoucí z právního řádu

vystavujícího členského státu jedná při výkonu svých funkcí souvisejících s vydáním evropského zatýkacího rozkazu nezávisle. Tato nezávislost vyžaduje existenci statutárních a organizačních pravidel, jež mohou zajistit, že vystavující justiční orgán nebude při přijímání rozhodnutí o vydání takového zatýkacího rozkazu vystaven jakémukoli riziku, že by podléhal zejména individuálnímu pokynu ze strany výkonné moci [rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, body 73 a 74, jakož i ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy), C-509/18, EU:C:2019:457, body 51 a 52].

- 45 Pokud dále právo vystavujícího členského státu svěruje pravomoc k vydání evropského zatýkacího rozkazu určitému orgánu, který se účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám soudem, rozhodnutí o vydání takového zatýkacího rozkazu, a zejména přiměřenost takového rozhodnutí musí být možno napadnout v uvedeném členském státě soudní žalobou, která plně splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu [rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 75, jakož i ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy), C-509/18, EU:C:2019:457, bod 53].
- 46 Soudní dvůr v tomto ohledu upřesnil, že existence soudní žaloby proti rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu přijatého jiným orgánem než soudem nepředstavuje podmínku pro to, aby tento orgán mohl být považován za „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584. Na takový požadavek se nevztahují statutární a organizační pravidla uvedeného orgánu, ale týká se řízení o vydání takového rozkazu, které musí splňovat požadavek na účinnou soudní ochranu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 12. prosince 2019, Nejvyšší státní zastupitelství Lucemburského velkovévodství a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a v Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, body 48 a 63, jakož i ze dne 12. prosince 2019, Openbaar Ministerie (Státní zastupitelství, Švédsko), C-625/19 PPU, EU:C:2019:1078, body 30 a 53].
- 47 Postavení a povaha justičních orgánů uvedených v odstavci 1 a v odstavci 2 článku 6 rámcového rozhodnutí 2002/584 jsou přitom stejné, i když tyto justiční orgány vykonávají odlišné funkce související s vydáním evropského zatýkacího rozkazu na straně jedné a s výkonem takového rozkazu na straně druhé.
- 48 Rámcové rozhodnutí 2002/584 totiž zaprvé, jak bylo připomenuto v bodě 28 tohoto rozsudku, směřuje k zavedení zjednodušeného systému předávání přímo mezi justičními orgány určeného k nahrazení klasického systému spolupráce mezi svrchovanými státy, který implikuje zásah a posouzení ze strany politické moci, a to pro účely zajištění volného pohybu soudních rozhodnutí v trestních věcech v prostoru svobody, bezpečnosti a práva [rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 65; ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy), C-509/18, EU:C:2019:457, bod 43, jakož i ze dne 9. října 2019, NJ (Státní zastupitelství ve Vídni), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, bod 32].
- 49 Toto rámcové rozhodnutí spočívá na zásadě, podle které musí být u rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu zajištěny veškeré záruky, které jsou tomuto typu rozhodnutí vlastní, zejména záruky plynoucí ze základních práv a obecných právních zásad uvedených v čl. 1 odst. 3 zmíněného rámcového rozhodnutí. To znamená, že nejen rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu, ale také rozhodnutí o výkonu takového rozkazu musí být vydáno justičním orgánem, který splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu – a tedy i záruku nezávislosti – tak, aby celý postup předávání mezi členskými státy stanovený v tomtéž rámcovém rozhodnutí probíhal pod soudním dohledem [rozsudky ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 37, a ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 56].

- 50 Jak ostatně vyplývá z bodu 8 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584, rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.
- 51 V tomto ohledu je třeba zadruhé uvést, že výkon evropského zatýkacího rozkazu může stejně jako vydání takového rozkazu ohrozit svobodu dotyčného, jelikož tento výkon povede k zatčení vyžádané osoby, aby mohla být předána vystavujícímu justičnímu orgánu za účelem trestního stíhání.
- 52 Zatřetí je třeba připomenout, že pokud jde o řízení o vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem takového trestního stíhání, mechanismus evropského zatýkacího rozkazu zajišťuje dvoufázovou ochranu procesních a základních práv, kterých požívá vyžádaná osoba, jež vyžaduje jednak to, aby alespoň v jedné ze dvou fází uvedené ochrany bylo přijato rozhodnutí splňující požadavky na účinnou soudní ochranu [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 68, jakož i ze dne 12. prosince 2019, Nejvyšší státní zastupitelství Lucemburského velkovévodství a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a v Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 60], a jednak to, aby „vystavující justiční orgán“ uvedený v čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, tj. orgán, který *in fine* přijímá rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu, mohl při výkonu svých funkcí souvisejících s vydáním tohoto evropského zatýkacího rozkazu jednat objektivně a nezávisle, a to i tehdy, pokud se tento rozkaz zakládá na vnitrostátním rozhodnutí vydaném soudcem nebo soudem [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, body 71 až 74, jakož i ze dne 9. října 2019, NJ (Státní zastupitelství ve Vídni), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, body 37 a 38].
- 53 Účast vykonávajícího justičního orgánu naproti tomu představuje jedinou fázi ochrany stanovenou rámcovým rozhodnutím 2002/584 s cílem zajistit, aby ve stadiu výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu byly této osobě poskytnuty veškeré záruky související s přijímáním soudních rozhodnutí, zejména záruky vyplývající ze základních práv a obecných právních zásad uvedených v čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 54 Z úvah uvedených v bodech 47 až 53 tohoto rozsudku vyplývá, že pojem „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 označuje obdobně jako pojem „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí buď soudce či soud, nebo takový justiční orgán, jako je státní zastupitelství členského státu, který se v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 44 tohoto rozsudku účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu a požívá požadované nezávislosti na výkonné moci. Pokud právo vykonávajícího členského státu přiznává takovému orgánu pravomoc k výkonu evropského zatýkacího rozkazu, tento orgán musí svou funkci vykonávat v rámci řízení, které splňuje požadavky vyplývající z účinné soudní ochrany, což znamená, že proti rozhodnutí tohoto orgánu musí být možné podat v uvedeném členském státě účinný opravný prostředek k soudu.
- 55 Členské státy musí zajistit, aby jejich právní řády účinně zaručovaly úroveň soudní ochrany požadovanou rámcovým rozhodnutím 2002/584, jak je vykládáno judikaturou Soudního dvora, prostřednictvím procesních pravidel, která budou používat a která se mohou v jednotlivých systémech lišit [obdobně viz rozsudek ze dne 12. prosince 2019, Nejvyšší státní zastupitelství Lucemburského velkovévodství a Openbaar Ministerie (Státní zástupci v Lyonu a v Tours), C-566/19 PPU a C-626/19 PPU, EU:C:2019:1077, bod 64].
- 56 S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je třeba na první otázku písm. a) a b) odpovědět tak, že pojem „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 představuje autonomní pojem unijního práva, který musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje orgány členského státu, které se účastní, aniž jsou nezbytně soudci nebo soudy, výkonu trestního

soudnictví tohoto členského státu, jednají při výkonu funkcí souvisejících s výkonem evropského zatýkacího rozkazu nezávisle a vykonávají své funkce v rámci řízení, které splňuje požadavky vyplývající z účinné soudní ochrany.

K první otázce písm. c) a ke druhé otázce

- 57 Podstatou první otázky písm. c) a druhé otázky předkládajícího soudu, které je třeba posoudit společně, je, zda musí být čl. 6 odst. 2, jakož i čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavec 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládány v tom smyslu, že státní zástupce členského státu je „vykonávajícím justičním orgánem“ ve smyslu těchto ustanovení.
- 58 Jak vyplývá z odpovědi na první otázku písm. a) a b), rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že „justiční orgán“ členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, jenž splňuje podmínky vyjmenované v bodě 54 tohoto rozsudku, musí přijmout rozhodnutí o předání.
- 59 Účast justičního orgánu, který splňuje tytéž podmínky, se vyžaduje i u souhlasu uvedeného v čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavci 4 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 60 Rozhodnutí o udělení souhlasu upraveného v čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 se totiž liší od rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu a má pro dotčenou osobu jiné důsledky než posledně uvedené rozhodnutí.
- 61 V tomto ohledu je třeba nejprve poznamenat, že podle tohoto ustanovení se souhlas udělí, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se o souhlas žádá, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím. Kromě toho je třeba uvést, že souhlas se zamítne ze stejných důvodů, jako jsou důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu nebo důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu, stanovené v člancích 3 a 4 uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 62 Dále je třeba podotknout, že je pravda – jak tvrdí nizozemská vláda – že je-li vykonávající justiční orgán požádán o udělení souhlasu podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, dotyčná osoba již byla vystavujícímu justičnímu orgánu na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu předána. Rozhodnutí o tomto souhlasu však stejně jako rozhodnutí o výkonu tohoto evropského zatýkacího rozkazu může ohrozit svobodu dotyčné osoby, jelikož se týká jiného trestného činu, než kvůli kterému byla předána a který může vést k přísnějšímu odsouzení této osoby.
- 63 Podle zásady speciality uvedené v čl. 27 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí totiž platí, že osobu, která byla předána, nelze stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním. Justiční orgány vystavujícího členského státu jsou oprávněny tuto osobu stíhat nebo odsoudit za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána, pouze v případech uvedených v odstavci 3 tohoto článku, a to mimo jiné i tehdy, pokud byl udělen souhlas v souladu s čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavcem 4 uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 64 Bez ohledu na otázku, zda souhlas uvedený v čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí udělit tentýž justiční orgán, jaký vykonal dotčený evropský zatýkací rozkaz, tedy tento souhlas v žádném případě nemůže udělit orgán, který může při výkonu své rozhodovací pravomoci dostávat individuální pokyny od výkonné moci, a tudíž nesplňuje podmínky nezbytné k tomu, aby mohl být považován za „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 65 V projednávaném případě z vyjádření nizozemské vlády vyplývá, že pokud jde o postup předání osoby na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu za účelem trestního stíhání, nizozemské právo stanoví, že je na státním zástupci státního zastupitelství v Amsterdamu, aby za účelem tohoto výkonu

požádal rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu) o přezkum tohoto evropského zatýkacího rozkazu. Tato vláda nicméně zdůraznila, že rozhodnout o předání musí v konečném důsledku tento soud; státní zástupce státního zastupitelství v Amsterodamu toto rozhodnutí pouze vykonává.

- 66 Vše tudíž nasvědčuje tomu, že soudní rozhodnutí o předání osoby na základě výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijímá podle nizozemského práva rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu), jehož postavení „justičního orgánu“ ve smyslu rámcového rozhodnutí 2002/584 není nikterak zpochybňováno.
- 67 Co se naproti tomu týče rozhodnutí o udělení souhlasu podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, nizozemská vláda uvedla, že toto rozhodnutí přijímá pouze státní zástupce státního zastupitelství v Amsterodamu, jelikož dotyčná osoba již byla v souladu s rozhodnutím rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu) předána vystavujícímu justičnímu orgánu. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru přitom vyplývá, že podle článku 127 zákona o organizaci soudnictví může tento státní zástupce podléhat individuálním pokynům nizozemského ministra spravedlnosti. S ohledem na úvahy obsažené v bodě 64 tohoto rozsudku tedy nelze mít za to, že uvedený státní zástupce splňuje podmínky nezbytné k tomu, aby mohl být považován za „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 a čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 tohoto rámcového rozhodnutí.
- 68 Uvedenou úvahu nelze zpochybnit tím, že – jak ve svém vyjádření tvrdí nizozemská vláda – souhlas udělený státním zástupcem státního zastupitelství v Amsterodamu může dotyčná osoba napadnout opravným prostředkem u voorzieningenrechter (soudce příslušný pro rozhodování o předběžných opatřeních, Nizozemsko).
- 69 S ohledem na informace poskytnuté touto vládou totiž nic nenasvědčuje tomu, že by existence tohoto opravného prostředku mohla sama o sobě chránit státního zástupce státního zastupitelství v Amsterodamu před rizikem, že jeho rozhodnutí o souhlasu uvedeném v čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 bude podléhat individuálnímu pokynu nizozemského ministra spravedlnosti [obdobně viz rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 86].
- 70 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první otázku písm. c) a druhou otázku odpovědět tak, že čl. 6 odst. 2, jakož i čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavec 4 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládány v tom smyslu, že státní zástupce členského státu, který se účastní výkonu soudnictví, avšak může při výkonu své rozhodovací pravomoci dostávat individuální pokyny od výkonné moci, není „vykonávajícím justičním orgánem“ ve smyslu těchto ustanovení.

K první otázce písm. d) a e)

- 71 S ohledem na odpovědi na první otázku písm. a) až c) a na druhou otázku není namístě na první otázku písm. d) a e) odpovídat.

K časovému omezení účinků tohoto rozsudku

- 72 Openbaar Ministerie (státní zastupitelství, Belgie) Soudní dvůr požádalo, aby omezil časové účinky tohoto rozsudku, pokud by rozhodl, že takový orgán, jako je státní zástupce státního zastupitelství v Amsterodamu, nespadá pod pojem „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavce 4 rámcového rozhodnutí 2002/584. V tomto směru tvrdilo, že před vydáním rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), nebylo na základě žádné skutečnosti možné pochybovat o souladu účasti takového státního zástupce s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

- 73 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustálenou judikaturou výklad pravidla unijního práva, který Soudní dvůr podává při výkonu své pravomoci, kterou mu přiznává článek 267 SFEU, objasňuje a upřesňuje význam a dosah tohoto pravidla tak, jak musí být nebo jak mělo být chápáno a používáno od okamžiku, kdy nabylo účinnosti. Z toho vyplývá, že takto vykládané pravidlo může a musí být uplatňováno soudem na právní vztahy vzniklé a založené před vydáním rozsudku rozhodujícího o žádosti o výklad, pokud jsou splněny podmínky umožňující předložit příslušným soudům spor ohledně použití uvedeného pravidla (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 51 a citovaná judikatura).
- 74 Soudní dvůr mohou jen zcela výjimečně přimět okolnosti k tomu, aby na základě obecné zásady právní jistoty, která je vlastní unijnímu právnímu řádu, omezil možnost všech zúčastněných osob dovolávat se ustanovení, jehož výklad podal, za účelem zpochybnění právních vztahů založených v dobré víře. Aby bylo možné o takovém omezení rozhodnout, je nezbytné, aby byla splněna dvě podstatná kritéria, a to dobrá víra zúčastněných kruhů a riziko závažných obtíží (rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 52 a citovaná judikatura).
- 75 V projednávaném případě je však třeba uvést, že státní zastupitelství neuvedlo žádnou skutečnost, která by mohla prokázat, že výklad provedený Soudním dvorem v tomto rozsudku skýtá riziko závažných obtíží pro řízení o výkonu evropských zatýkacích rozkazů.
- 76 Za těchto podmínek není namístě omezovat časové účinky tohoto rozsudku.

K nákladům řízení

- 77 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Pojem „vykonávající justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, představuje autonomní pojem unijního práva, který musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje orgány členského státu, které se účastní, aniž jsou nezbytně soudci nebo soudy, výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu, jednájí při výkonu funkcí souvisejících s výkonem evropského zatýkacího rozkazu nezávisle a vykonávají své funkce v rámci řízení, které splňuje požadavky vyplývající z účinné soudní ochrany.
- 2) Článek 6 odst. 2, jakož i čl. 27 odst. 3 písm. g) a odstavec 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, musí být vykládány v tom smyslu, že státní zástupce členského státu, který se účastní výkonu soudnictví, avšak může při výkonu své rozhodovací pravomoci dostávat individuální pokyny od výkonné moci, není „vykonávajícím justičním orgánem“ ve smyslu těchto ustanovení.

Podpisy.